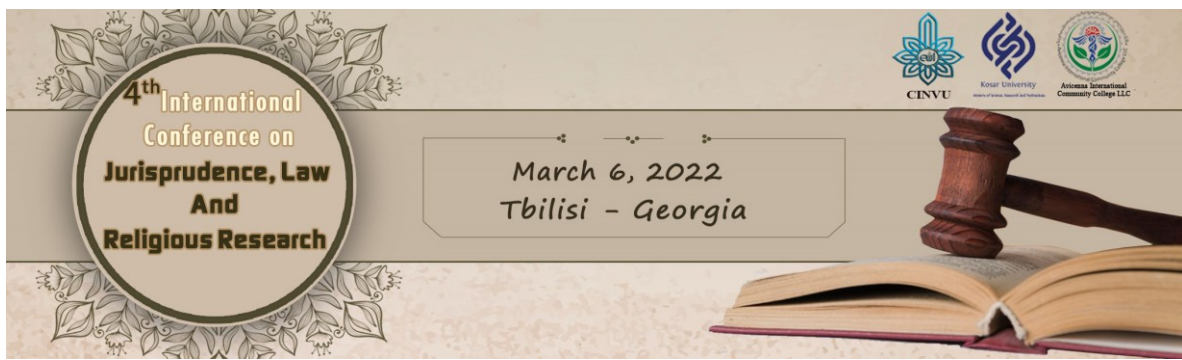

تحلیل داوری در سازمان جهانی مالکیت فکری (وایپو) و مقایسه با قانون داوری تجاری بین الملل ایران

دکتر محسن مولائی فرد^۱، محمد احمدیان کریم آبادی^۲

۱- استادیار دانشگاه غیرانتفاعی شاندریز

۲- کارشناسی ارشد حقوق خصوصی

چکیده

یکی از مباحث قابل توجه در ارتباط با داوری شیوه اجرای آراء مرتبط با آن به ویژه در عرصه داوری های بین المللی می باشد در این پژوهش در صدد هستیم که به این سوال پاسخ دهیم که اجرای آراء داوری مطابق مقررات وایپو و قانون داوری تجاری بین المللی به چه صورتی است؟ داوری بین المللی به عنوان شیوه ای جایگزین برای رسیدگی قضایی، مزایای قابل توجهی در حل و فصل اختلافات بین المللی حقوق مالکیت فکری دارد. با این حال، در بسیاری از نظام های حقوقی، داوری پذیری دعاوی حقوق مالکیت فکری محل مناقشه است. از آنجا که حقوق مالکیت فکری، حقوق انحصاری است که حاکمیت اعطا می کند و شرط حمایت از بسیاری از آن ها، ثبت نزد مقامات عمومی است، بحث قابلیت داوری این دعاوی، و به طور خاص، دعاوی مربوط به حقوق مالکیت فکری ثبت شده، در طول تاریخ، شاهد نوعی بدبینی و مقاومت در نظام های حقوقی ملی بوده است. آرایه ای که قابلیت اجرا دارند می توانند علاوه بر آرای نهایی رای سازشی، اجرایی، اعلامی و یا حتی رای جزئی باشند. در حقوق ایران تا قبل از الحاق به کنوانسیون نیویورک ۱۹۵۸ در ارتباط با شناسایی و یا کنترل آرای داوری خارجی قانون یا آیین نامه ای وجود نداشت. در حال حاضر مطابق قانون ایران (ماده ۱۷۰ قانون اجرای احکام مدنی) مرجع تقاضای اجرای حکم دادگاه شهرستان محل اقامت خوانده است در صورتی که محل اقامت خوانده معلوم نباشد دادگاه تهران می تواند به این مساله رسیدگی نماید. در قانون ایران نسبت به احکام داوری می توان اعتراض نمود منتهی امکان تجدیدنظر نسبت به این احکام وجود ندارد رای در قانون ایران پیش از آنکه مورد اجرا قرار بگیرد باید کنترل شود کنترل رای داور می تواند به صورت ماهوی و یا شکلی باشد اصولاً کنترل آرا به صورت شکلی واقع می گردد. در نهایت می توان عنوان نمود که اجرای آرای داوری در حقوق ایران به مقررات بین المللی بسیار نزدیک است.

واژگان کلیدی: داوری، شناسایی، اجرا، وایپو، کنوانسیون نیویورک